

да ти поспом. Както знаеш, аз ^{се} дъвка менту
хайлафъра. Не съм като пайка за стипендия. Скъпо стру-
ва едно съприе на моя бо монтъ, но паглованъ моятъ.

Зол. Аз, гелке, аз искам да ме научиш, да се не гърва,
когато дойде...

Фр. (Весело) То не е трудно. Преди всичко ще пом-
ниш, че кога се говори трябва да се употребяват
нѣкои думи..

Зол. Какти те?

Фр. Дойде ли дума за нѣкоя голѣма — ще казваши презан-
табли. Следъ ведка дума ще казваши: не ли? Това
е руското аристократическо. Соа дъзанъ се употре-
бѣва, когато искаш да кажеши: на примеръ това, охъ,
дойде ли речъ за удобства, кога се казва комфортабли. Дойде
ли да се потъгне приказка за нѣкоя лове, веднага се
употребѣва — инсортортабли...

Зол. Аз, така, гелке, че не ти запомнишъ, гелке.

Фр. Азъ ще ти ги повторѣ. Виста се запомнишъ. Но да се
внимава и друго: уха и мелика. Соа дъзанъ ще
изречеши и така ще вдигнешъ темъ, инсортортабли —
ще спречеши темъ.

Зол. Аз, гелке това не отгада. Кога ще те науча!

Фр. Има време.

Минатъ.

Зол. А хубаво е по Европа.

Фр. Виста Парижъ... Парижъ!

Зол. Аз, Парижъ, Парижъ! Една моя приятелка мѣ-
ресто възклицаво: Пари се не ви.

Фр. Ето това моме да казваши. Азъ съмъ по гълъва
ама не знамъ какъ да кажа?

Зол. Парижъ — това е мѣсто!